

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **ABC real & servis s.r.o.**, se sídlem Brno, Vlárská 22, zast. JUDr. Martinem Pavelkou, advokátem se sídlem Brno, Kalvodova 88/1, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 7.10.2008 č.j.: ČOI 13666/2008/0100/3000/2008/Ve/Št

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského ze dne 2.9.2008, č.j.: ČOI 6452/2008/3000/V/SŘ/M, sp.zn.: 472/30/08 byla žalobci podle ust. § 24 odst. 9 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele a porušení právní povinnosti uvedené v ust. § 12 odst. 2 písm. a) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že na svých internetových stránkách www.abctuning.cz uváděl ceny úprav řídicích jednotek motorových vozidel bez uvedení sazby DPH. Cena těchto služeb tím vzbuzovala zdání, že je nižší, než jaká byla ve skutečnosti. Zároveň byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ústřední ředitelka České obchodní inspekce zamítla odvolání podané žalobcem proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdila.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a příkazu České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského ze dne 4.8.2008, č.j.: ČOI 5621/2008/3000/V/SŘ/M. V žalobě namítl, že nesoulad napadeného rozhodnutí se zákonem spatřuje především v nedostatečném zjištění skutkového stavu a následném nesprávném právním posouzení věci žalovaným, který vycházel z kontroly provedené pracovníky České obchodní inspekce u žalobce dne 17.4.2008 a dne 22.5.2008. Při kontrole internetových stránek žalobce bylo zjištěno, že v informacích o ceně poskytovaných služeb žalobce neuvádí ceny včetně daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), nýbrž bez DPH. Tímto jednáním se měl dopustit porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť u spotřebitele vzbuzoval zdání, že je cena nižší než ve skutečnosti. S uvedeným závěrem žalobce nesouhlasí. S poukazem na ust. § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“) žalobce namítá, že zákon explicitně nestanoví, co se rozumí pod pojmem „*platná cena*“. Tento pojem nevysvětluje ani vyhláška č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách. Dle gramatického i logického výkladu nelze zaměňovat cenu platnou a cenu konečnou. Konečná cena je taková, ke které již nelze připočítat žádné další položky. Naproti tomu cena platná v sobě tento předpoklad nezahrnuje. Pokud zákon stanoví prodávajícímu povinnost označit zboží cenou platnou, znamená to, že prodávající musí uvádět cenu aktuální. To však nevylučuje možnost, aby prodávající uvedl platnou cenu bez DPH spolu s doložkou, že je cena uvedena bez této daně. O tom svědčí i slovní spojení „*cena platná v okamžiku nabídky*“, které jasně evokuje časovou platnost ceny. Dle žalobce není sporu o tom, že cena platná je cenou, kterou kupující musí v daném okamžiku zaplatit, aby mohl věc získat. Z tohoto důvodu by tedy prodávající porušil svou zákonnou povinnost, kdyby zboží označil např. cenou starší (tj. cenou nižší, která byla cenou „akční“) a po kupujícím požadoval cenu novější – vyšší. Zákon však explicitně nestanoví, a nelze ani výkladem dovodit, že by cena platná v okamžiku nabídky nemohla být rozčleněna do několika částí – položek, zejména jedná-li se o položky „cena bez DPH“ a „DPH“.

Z ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele vyplývá, že informace o ceně může být neúplná, za předpokladu, že toto nevzbuzuje zdání, že cena je nižší, než jaká ve skutečnosti je. Ani toto ustanovení tak podle žalobce nestanoví, že by prodávající měl povinnost uvádět cenu konečnou. Pokud by prodávající měl povinnost uvádět pouze cenu konečnou, toto ustanovení by bylo naprosto nadbytečné a neúčelné, což jistě nebylo úmyslem zákonodárce.

Žalobce dále namítl, že u spotřebitele nijak nevzbuzoval zdání o tom, že jím uváděná cena je nižší než cena skutečná, neboť u veškerých cen na svých internetových stránkách vždy uváděl cenu s dodatkem, že tato je bez příslušné zákonné sazby DPH, což dokládá i příloha č. 6 kontrolního protokolu. Každý spotřebitel tak byl seznámen se skutečností, že cena za poskytované služby se skládá z částky uvedené v ceníku uveřejněném na internetové stránce a příslušné zákonné sazby DPH. Žalobce zdůraznil, že i na spotřebitele se vztahují základní principy, na nichž je postaven právní řád ČR, a to zejména princip „neznalost zákona neomlouvá“. Spotřebitel se tedy může seznámit s výší zákonné sazby DPH v případě, kdy mu jsou poskytovány služby s dodatkem, že cena nezahrnuje DPH. Vzhledem k tomu, že na internetových stránkách žalobce bylo zcela jasně stanoveno, že ceny jsou uváděny bez DPH, byla informace o ceně úplná a nemohla u spotřebitele vzbudit dojem, že je nižší než ve skutečnosti. Zákon nestanoví, že by musela být uváděna úplná cena či cena konečná, ale

stanoví pouze to, že informace o ceně musí být úplná, což bylo v daném případě splněno. Proto nemohlo dojít k porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

K tvrzení žalovaného, že spotřebitel není povinen znát sazby DPH, žalobce poukázal na to, že při posuzování jednotlivých skutečností, mj. toho, zda je cena klamavá či nikoliv, se vychází z hlediska průměrného spotřebitele. S ohledem na současnou úroveň vzdělání, vysoký počet uzavíraných smluv ze strany spotřebitelů i značný zájem médií o daňovou problematiku se dá předpokládat, že průměrný spotřebitel zná příslušné sazby DPH a je schopen dopočítat si konečnou cenu. Ochrana spotřebitele není a nemůže být absolutní a neomezená. Spotřebitelské právo vychází z předpokladu, že i spotřebitel disponuje určitými právními i neprávními znalostmi a zkušenostmi, a chrání ho tedy v těch oblastech, které nemůže sám ovlivnit, tj. před klamavými údaji, jejichž správnost nemůže zkontrolovat atp. I spotřebitelské právo však odráží zásadu „právo patří bdělým.“ Proto je v zákoně např. stanovena relativní a nikoliv absolutní neplatnost některých ujednání ve spotřebitelských smlouvách.

Dle přesvědčení žalobce není přípustné značně extenzivním výkladem uměle rozšiřovat povinnosti prodávajících. V případě, kdy je použit výklad rozšiřující, je třeba držet se pravidel stanovených pro tuto možnost interpretace. Extenzivní výklad lze použít pouze tam, kde interpretační závěr nepochybně vede k rozšiřujícímu smyslu a rozsahu právní normy a především je takový výklad ústavně konformní. Soudy tedy mají možnost změnit výklad určitých ustanovení zákona, nicméně ve shodě s nálezy ústavního soudu tak mohou učinit jen tehdy, pokud taková změna byla s ohledem na konkrétní okolnosti, jako je např. objektivní vývoj společenských podmínek dotýkajících se daných skutkových situací, předvídatelná. V opačném případě je narušen princip právní jistoty patřící ke znakům právního státu a z něj plynoucí princip ochrany oprávněné důvěry v právo, který jako stěžejní znak a předpoklad právního státu v sobě implikuje především efektivní ochranu práv všech právních subjektů ve stejných případech shodným způsobem a předvídatelnost postupu soudů. V této souvislosti žalobce poukázal na ustálenou rozhodovací praxi ústavního soudu ohledně odpovědnosti státu za nejasnost právní úpravy.

Závěrem žalobce zdůraznil, že jeho zákazníci jsou jak osoby, jež nejsou plátcí DPH, tak především i plátcí DPH. Z tohoto důvodu byly ceny uváděny jednotně bez DPH. V případech, kdy došlo k jednání se zákazníkem – osobou, jež nebyla plátcem DPH, mu žalobce vždy sděloval konečnou cenu, tedy cenu včetně DPH ještě před uzavřením smlouvy, a zákazník tak byl vždy plně informován o ceně konečné, přestože zákon žalobci tuto povinnost neukládá.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě předně upozornil na to, že příkaz ze dne 4.8.2008, č.j.: ČOI 5621/2008/3000/V/SŘ/M byl již zrušen ve správním řízení včasným podáním odporu. Dále uvedl, že argumentace uplatněná žalobcem v žalobě se obsahově do značné míry kryje s jeho argumentací uvedenou již v průběhu správního řízení, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j.: 3 As 37/2005-59. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.1.2009, č.j. 2 As 75/2008-96, v němž soud připustil možnost plošné slevy v procentech, avšak výslovně zmínil nepřipustnost uvedení cen bez DPH. Žalovaný se nedomnívá, že by se v projednávané věci jednalo o extenzivní výklad, tím méně o extenzivní výklad, který by byl v rozporu s ústavními zásadami.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.1.2009, č.j. 2 As 75/2008-96 je nutné vykládat s ohledem na všechny skutkové okolnosti konkrétního případu. V případě posuzovaném tímto rozsudkem byla

uplatněna plošná sleva na zboží, přičemž jednotlivé výrobky nebyly označeny cenou konečnou. Informace o ceně, resp. o způsobu jejího výpočtu – tj. že na veškeré zboží se vztahuje sleva 20%, byla uvedena v letáčích a vývěskách v obchodě. Spotřebitel byl tedy nucen si konečnou cenu sám dopočítat. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tímto jednáním nemohlo dojít ke znevýhodnění spotřebitele. Spotřebitel měl totiž jednoznačně k dispozici informace, na jejichž základě mohl snadno a přitom kvalifikovaně učinit své spotřebitelské rozhodnutí. Žalobce poukázal na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku nehovoří o klasickém stanovení ceny, ale pouze o plošné změně ceny, tedy o případě, kdy se cena obvyklá a již zavedená nějakým způsobem mění. K takové plošné změně ceny by došlo např. v případě, kdy by obchodník uváděl po určitou dobu ceny zboží včetně daně z přidané hodnoty, a následně by za účelem přilákání zákazníků uvedl např. v letáku ceny bez DPH, které by tedy u spotřebitele mohly vyvolat klamavý dojem, že daný obchodník přikročil k plošné změně ceny a své zboží zlevnil. Žalobce však k žádné takové změně ceny nepřistoupil; vždy uváděl ceny bez DPH s tím, že informace o tom, že k této ceně je nutné připočíst DPH, byla řádně uvedena. Svou povinnost označit zboží cenou platnou tak splnil.

Ve vyjádření k žalobcově replice žalovaný podotkl, že okolnost, že žalobce uváděl vždy ceny bez DPH, není pro posouzení věci významná. Žalovaným citovaný názor Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j.: 2 As 75/2008-96 sice vyslovil v souvislosti s případem, kdy došlo ke změně ceny (plošnému snížení ceny), avšak jeho pasáž ohledně nepřipustnosti uvádění cen pro spotřebitele bez DPH lze vztáhnout i na případ, kdy je zboží od počátku opatřeno pouze cenou bez DPH.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Podle výpisu z internetových stránek www.abctuning.cz ze dne 5.5.2008 žalobce nabízel úpravu řídicích jednotek u automobilů značky Alfa Romeo, a to tak, že vždy uvedl konkrétní typ motoru, jeho výkon před a po úpravě včetně rozdílu, točivý moment před a po úpravě včetně rozdílu a cenu za provedení úpravy. Dole pod sloupci s těmito údaji se nacházelo sdělení, že všechny uvedené ceny jsou bez DPH.

Podle kontrolního protokolu České obchodní inspekce, Inspektorátu Jihomoravského a Zlínského ze dne 22.5.2008 bylo kontrolou internetových stránek www.abctuning.cz zjištěno, že žalobce v informacích o ceně úprav řídicích jednotek motorových vozidel uvádí ceny těchto úprav bez uvedení DPH. Tím, že spotřebitel je informován o ceně služeb bez DPH, informace o ceně vzbuzuje zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Tím žalobce porušil ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Ve vztahu k tomuto zjištění kontrolní protokol odkazuje na přílohu č. 6, kterou je výpis z internetových stránek www.abctuning.cz ze dne 5.5.2008.

Dne 2.6.2008 podal žalobce proti kontrolnímu protokolu námitky. Argumentoval tím, že u spotřebitele nijak nevzbuzuje zdání o tom, že je uváděná cena nižší než je cena skutečná, neboť u veškerých cen na svých internetových stránkách vždy uvádí cenu s dodatkem, že tato je bez příslušné sazby DPH, což dokládá i příloha č. 6 kontrolního protokolu. Každý

spotřebitel je tak seznámen se skutečností, že se cena za poskytované služby skládá z částky uvedené v ceníku uveřejněném na internetových stránkách a příslušné sazby DPH. Žalobce v námitkách zdůraznil, že i na spotřebitele se vztahují základní principy, na nichž je postaven právní řád ČR, a to zejména princip „neznalost zákona neomlouvá“. Spotřebitel se tak může seznámit s výší zákonné sazby DPH v případě, kdy mu jsou poskytovány služby s dodatkem, že cena nezahrnuje DPH. Vzhledem k tomu, že spotřebitele informoval o skutečnosti, že ceny jsou uváděny bez DPH, nedošlo ze strany žalobce k porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Rozhodnutím ze dne 23.6.2008, č.j.: COI 4912/2008/3000/O/Nám ředitelka inspektorátu České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského námitkám žalobce nevyhověla. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele konstatuje, že informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením, že spotřebitel se může seznámit s výší zákonné sazby DPH v případě, kdy jsou mu poskytovány služby s dodatkem, že cena DPH nezahrnuje.

Příkazem ze dne 4.8.2008, č.j.: ČOI 5621/2008/3000/V/SŘ/M byla žalobci podle ust. § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele a porušení právní povinnosti uvedené v ust. § 12 odst. 2 písm. a) tohoto zákona. Proti tomuto příkazu podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odpor.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2.9.2008, č.j.: ČOI 6452/2008/3000/V/SŘ/M byla žalobci podle ust. § 24 odst. 9 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele a porušení právní povinnosti uvedené v ust. § 12 odst. 2 písm. a) tohoto zákona, kterého se dopustil tím, že na svých internetových stránkách www.abctuning.cz uváděl ceny úprav řídicích jednotek motorových vozidel bez uvedení sazby DPH. Cena těchto služeb tím vzbuzovala zdání, že je nižší, než jaká byla ve skutečnosti. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele a porušení právní povinnosti podle ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele bylo spolehlivě prokázáno. Podle správního orgánu I. stupně nelze po spotřebiteli spravedlivě požadovat, aby konečnou cenu nějakým způsobem dovozoval či přepočítával i s ohledem na to, že spotřebitel není, pokud není plátcem DPH, povinen sazby DPH znát. Uvádění neúplných cen (tedy cen bez DPH) může uvést spotřebitele v omyl. Prodávající je povinen uvádět ceny v souladu s cenovými předpisy. Cenovými předpisy se rozumí zákon o cenách, který v ust. § 13 odst. 2 uvádí, že prodávající je při prodeji zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem. Vzhledem k výše uvedenému je nesporné, že uvedení dodatku o tom, že ceny jsou uvedeny bez DPH, nemůže být považováno za splnění právních povinností uvedených v ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, tedy že je cena úplná.

Při určení výměry pokuty správní orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Závažnost správního deliktu správní orgán spatřoval v omezení spotřebitelova práva na jednoznačnou informaci o ceně nabízených služeb. Poskytnutí jasných, přesných a úplných

informací o ceně služeb považuje správní orgán za závažné, neboť jsou pro spotřebitele kritériem při rozhodování o jejich zakoupení. Spotřebitel není povinen znát ceny sazeb DPH a informace o ceně si dovozovat či přepočítávat. Následkem toho, že byl spotřebitel informován o ceně nabízených služeb bez sazby DPH, mohla v něm cena nabízené služby vzbudit zdání, že je nižší, než jaká byla ve skutečnosti a ovlivnit spotřebitele v rozhodnutí, zda nabízenou službu zakoupí či nikoliv. Žalobce uváděl ceny prodáváných služeb bez DPH, tedy uváděl ceny nikoliv konečné, skutečně účtované. Správná a úplná informace o ceně je pro rozhodování spotřebitele klíčová. Účelem zákonných ustanovení týkajících se povinnosti informovat spotřebitele o ceně zboží nebo služby a dotčených cenových předpisů je zabránit situacím, kdy by spotřebitel mohl být uveden v omyl. Takovým situacím lze účinně čelit jediné tehdy, pokud sdělovaná informace od prodávajícího směrem ke spotřebiteli bude přesná, pravdivá a zejména úplná. Na druhou stranu správní orgán přihlédl k okolnosti, že se jedná o první zjištění porušení této právní povinnosti dané zákonem o ochraně spotřebitele, které je správnímu orgánu známo. Sankce proto byla žalobci uložena zcela při dolní hranici zákonného rozpětí a jejím hlavním účelem je důrazně upozornit žalobce na povinnost dodržovat při své podnikatelské činnosti ustanovení veřejnoprávních předpisů.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty podal žalobce dne 16.9.2008 odvolání, které se po obsahové stránce shoduje s následně podanou žalobou.

Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že po přezkoumání všech předložených písemných materiálů dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 správního řádu a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci, tj. v závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného ve výroku rozhodnutí, který mu byl bezpečně prokázán. Žalovaný neshledal v předchozím řízení žádnou procesní vadu mající dopad na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí.

K odvolacím námitkám směřujícím vůči zjištěnému skutkovému stavu a právnímu posouzení věci žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně věc správně právně posoudil a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Připustil, že ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách užívá pojem „platná cena v okamžiku nabídky“, jak žalobce uvádí. Nelze se však ztotožnit s tvrzením, že se nemusí jednat o cenu konečnou. Z logického výkladu je zjevné, že platnou cenou je cena, kterou kupující musí v daném okamžiku zaplatit, aby mohl věc získat. Je tedy myšlena cena konečná. U kupujícího, který není plátcem DPH, není uváděná cena bez příslušné sazby DPH cenou platnou, protože po jejím zaplacení by kupující věc získat nemohl. Ust. § 2 odst. 1 zákona o cenách stanoví, že podle určených podmínek může být součástí ceny mj. i příslušná daň. Z daného ustanovení lze vyvodit, že před určením daných podmínek sjednaných dohodou stran má být součástí uváděné ceny i příslušná daň a tu lze do ceny nezahrnout až po dohodě stran.

Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, pokud jde o posouzení porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Podle žalovaného nelze po spotřebiteli spravedlivě požadovat, aby konečnou cenu nějakým způsobem dovozoval či dopočítával. Žalobcem uvedené označení ceny bylo způsobilé uvést spotřebitele v omyl, neboť při prvním pohledu se uvedené ceny mohou jevit jako ceny konečné. Žalovaný na tomto místě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j.: 3 As 37/2005-59, ve kterém jmenovaný soud dospěl k závěru, že uvádění cen bez příslušné sazby DPH je porušením ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že průměrný spotřebitel je schopen si konečnou cenu dopočítat. Spotřebitel není povinen znát daňovou úpravu ani způsob, jakým se k ceně daň připočítává. S ohledem na rozdílné zákonné sazby DPH a úpravu těchto sazeb v minulosti lze důvodně předpokládat, že pro spotřebitele může být dopočítání konečné ceny obtížné. Žalovaný především zdůraznil, že po spotřebiteli nelze spravedlivě požadovat, aby podnikatelem uváděnou cenu dopočítával.

Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že je nucen uvádět ceny bez DPH z toho důvodu, že jeho zákazníci jsou jak osoby, jež nejsou plátcí DPH, tak i plátcí DPH. Dle žalovaného tímto žalobce není nucen uvádět ceny bez DPH a daný problém lze nepochybně vyřešit uváděním dvojích cen, tedy bez příslušné sazby DPH i s ní.

Žalovaný se rovněž ztotožnil s výší uložené pokuty. Je toho názoru, že podané odvolání, jakož i obsah spisu jako celek nezavdává důvod k jejímu dalšímu snížení pod výměr obsažený v prvoinstančním rozhodnutí. Ve věci hodnocení předmětného jednání žalovaný přisvědčil úvahám správního orgánu I. stupně. Konstatoval, že uložená sankce se neodchyluje od pokut ukládaných dozorovým orgánem v obdobných případech porušení informační povinnosti. Žalovaný navíc k tíži žalobce přihlédl k tomu, že ani po zásahu kontrolního orgánu a provedené kontrole žalobce neprojevil snahu o změnu svého jednání.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.

Podle ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti.

Podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12.

Podle ust. § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele se za správní delikt uloží pokuta do 5.000.000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), e), h) a odstavce 8.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o cenách se cena sjednává pro zboží vymezené názvem, jednotkou množství a kvalitativními a dodacími nebo jinými podmínkami sjednanými dohodou stran, popřípadě číselným kódem příslušné jednotné klasifikace, pokud tak stanoví zvláštní předpis (dále jen "určené podmínky"). Podle určených podmínek mohou být součástí ceny zcela nebo zčásti náklady pořízení, zpracování a oběhu zboží, zisk, příslušná daň a clo.

Podle ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách prodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem.

Soud o věci uvažil takto:

Námítka, v níž žalobce vytýká žalovanému nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, není opodstatněná. Tato námítka žalobce předně uplatnil pouze v obecné rovině, takže z ní není zřejmé, na základě jakých skutečností a důvodů považuje žalobce skutková zjištění správních orgánů obou stupňů za nedostatečná, případně jaká skutková zjištění měl správní orgán s pomocí dalších dostupných důkazních prostředků doplnit. Soud má za to, že skutkový stav, z něhož správní orgán při rozhodování v dané věci vycházel, byl náležitě prokázán a má dostatečnou oporu ve spisovém materiálu. Z přílohy č. 6 ke kontrolnímu protokolu ze dne 22.5.2008 je nade vše pochybnost zřejmé, že žalobce na svých internetových stránkách www.abctuning.cz nabízel ceny úprav řídicích jednotek motorových vozidel bez započtení příslušné sazby DPH, přičemž až v závěru ceníku se nacházelo sdělení, že všechny uvedené ceny jsou bez DPH. Toto konkrétní zjištění správních orgánů, které bylo podstatné pro rozhodnutí ve věci samé, navíc žalobce v průběhu správního řízení ani v podané žalobě žádným způsobem nerozporoval.

Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v právním hodnocení výše zmíněného skutkového zjištění správních orgánů, konkrétně v právním posouzení otázky, zda uvádění cen bez DPH, toliko s poznámkou, že „uvedené ceny jsou bez DPH“, představuje porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele. Touto otázkou se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, přičemž z jeho konstantní judikatury (viz např. rozsudek ze dne 12.1.2006, č.j.: 3 As 37/2005-59 nebo rozsudek ze dne 19.8.2010, č.j.: 1 As 46/2010-79) vyplývá, že *informační povinnost podle ust. § 12 zákona o ochraně spotřebitele ukládá prodávajícímu povinnost uvádět cenu konečnou, kterou je nutno rozumět cenu včetně DPH*. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 12.1.2006, č.j.: 3 As 37/2005-59 plně ztotožnil se závěrem, že uvádění informací o ceně bez DPH je porušením ust. § 12 odst. 2 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele, neboť tato cena nebyla cenou konečnou, jak zmíněné ustanovení požaduje. Neuvedením konečné ceny, nýbrž ceny neobsahující DPH, byl porušen § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Po spotřebiteli totiž nelze spravedlivě požadovat, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH. Pokud tedy žalobce neuváděl cenu za nabízené služby zahrnující již DPH, porušil tím ustanovení § 12 odst. 2 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele, neboť uvedená cena vzbuzovala zdání, že je nižší než ve skutečnosti, což zákon zakazuje. Uvedený závěr lze bez dalšího plně vztáhnout i na případ žalobce.

Poukázat lze též na závěr zdejšího soudu obsažený v rozsudku ze dne 2.3.2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30, jenž byl publikován ve Sb. NSS 898/2006 a podle kterého „musí jít při výkladu ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele o takové informace, které jsou zákazníkovi (spotřebiteli) přístupné okamžitě bez toho, že by byl zákazník nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny zcela konkrétního výrobku. Měl-li by být takový způsob poskytování informací o ceně výrobků shledán v souladu s platnou právní úpravou, znamenalo by to zřejmý rozpor s účelem a smyslem právní úpravy, uvedené v příslušných ustanoveních zákona o ochraně spotřebitele.“

Co se týče rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.1.2009, č.j.: 2 As 75/2008-96, v něm jmenovaný soud posuzoval odlišnou otázku, a sice zákonnost způsobu, jakým byla ze strany obchodníka uplatněna a inzerována plošná sleva na prodávané zboží. Nicméně i v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „nepřípustné by také bylo, kdyby takováto plošná změna ceny byla učiněna nikoli při slevě, ale při zvýšení cen, *typicky např. uváděním cen pouze bez daně z přidané hodnoty, jež by byla až následně připočítána*“.

Soud přisvědčuje žalovanému, že výše sazeb DPH není spotřebitel povinen znát. Cena služby včetně DPH je cenou pro všechny spotřebitele, z nichž pouze určitá skupina (plátcí DPH) je oprávněna v daňovém řízení a při dodržení zákonem stanovených podmínek uplatnit nárok na odpočet DPH, a získat tak pro sebe službu za nižší cenu. I pro tuto skupinu spotřebitelů je ale využitelný údaj o ceně včetně DPH, jelikož od jiného plátce daně prvotně nakupují zboží či služby za cenu včetně DPH a teprve následně v daňovém řízení si mohou částku odpovídající dani na vstupu uplatnit v rámci vyúčtování daně. Hodlal-li žalobce při poskytování informací o ceně jím nabízených služeb vyjít vstříc skupině zákazníků – plátců DPH, nic mu nebránilo v tom, aby k údaji o konečné ceně služby zahrnující DPH připojil doplňkový údaj o ceně bez DPH.

Spotřebitel, který nárok na odpočet DPH neuplatňuje, nemusí vědět, jaké jsou aktuální sazby DPH, případně zda nabízená služba náleží do skupiny se základní, nebo sníženou sazbou. Znalost těchto údajů u spotřebitelů nelze dovozovat ani ze zájmu médií o daňovou problematiku. Spotřebitele, který není plátcem DPH, a nárok na odpočet DPH proto neuplatňuje, zajímá pouze jediný údaj, a tím je konečná cena, kterou bude muset za nabízené zboží či služby zaplatit. Touto konečnou cenou, která jediné je pro daného spotřebitele také cenou platnou ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o cenách, je pochopitelně pouze cena zahrnující DPH. Informaci o této ceně však z internetových stránek žalobce zjistit nemohl.

Lze shrnout, že v projednávané věci došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s ust. § 12 odst. 2 písm. a) tohoto zákona, neboť žalobcem uváděné ceny za jím poskytované služby nezahrnovaly DPH, a nebyly tak cenami konečnými. Bez připočtení příslušné sazby DPH se žalobcem inzerované ceny jím nabízených plnění (služeb) mohly spotřebitelům jevit nižší, než jaké ve skutečnosti byly. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobcem uvedená poznámka, že všechny uvedené ceny jsou bez DPH. Tato informace se jednak objevuje až v samém závěru ceníku, takže nelze vyloučit, že spotřebitel se k ní po seznámení s konkrétní cenou za úpravu řídicí jednotky konkrétního typu motoru už nedostane, případně jí přehlédne. Navíc ani v této informaci není uvedena příslušná sazba DPH, která se k danému plnění vztahuje a kterou je nutno do ceny zahrnout.

Výklad, který soud v této věci zaujal a který je plně v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, není možné považovat za extenzivní či za jsoucí v rozporu s ústavními principy. Uvedený výklad vychází ze smyslu a účelu právní úpravy obsažené v zákoně o ochraně spotřebitele, kterým je ochrana slabší strany, tj. spotřebitele. Jestliže ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách ukládá prodávajícímu při prodeji spotřebního zboží povinnost označit zboží cenou platnou v okamžiku nabídky a současně zákon o ochraně spotřebitele postihuje prodávajícího za jednání spočívající v informování spotřebitele o ceně za nabízené zboží či služby způsobem vyvolávajícím zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti, nelze dospět k jinému závěru, než že prodávající dostojí svým povinnostem vyplývajícím z výše uvedených ustanovení pouze tehdy, sdělí-li spotřebiteli konečný cenový údaj zahrnující DPH. Výklad provedený Nejvyšším správním soudem a taktéž Městským soudem v Praze je tedy výkladem učiněným v mezích zákona o ochraně spotřebitele, a nikoliv výkladem jdoucím nad rámec tohoto zákona.

Žalobce se nemůže zprostit odpovědnosti za spáchání správního deliktu tvrzením, že zákazníkovi – neplátcí DPH vždy při dalším jednání ještě před uzavřením smlouvy sděloval konečnou cenu zahrnující DPH. V souzené věci bylo předmětem posouzení ze strany správního orgánu výlučně to, jakým způsobem žalobce informoval potenciální spotřebitele o cenách za nabízené služby *na svých internetových stránkách* www.abctuning.cz. Závěr

správního orgánu, že informace o cenách nabízených služeb, které zde žalobce zpřístupnil, jsou v rozporu s ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, je vzhledem k výše uvedenému zcela oprávněný.

Poukaz žalobce na skutečnost, že v zákoně o ochraně spotřebitele je stanovena relativní a nikoliv absolutní neplatnost některých ujednání obsažených ve spotřebitelských smlouvách, je pro rozhodnutí v této věci zcela irelevantní, neboť zde není posuzována otázka platnosti či neplatnosti smluvních ujednání. Zásada, podle které právo patří bdělým (*vigilantibus iura scripta sunt*), je pak obecnou právní zásadou, která se uplatňuje především v oblasti soukromého práva. Tato zásada je však v oblasti ochrany spotřebitele vystavena konkurenci jiných zásad, které jsou příznačné a charakteristické právě pro tuto oblast a které je nutno aplikovat přednostně před obecnými právními zásadami. Takovou zásadou je právě zásada ochrany spotřebitele jakožto slabší strany, na niž je založena a vystavěna celá právní úprava spotřebitelského práva.

Pokud se žalobce v žalobě domáhal zrušení příkazu České obchodní inspekce ze dne 4.8.2008, č.j.: ČOI 5621/2008/3000/V/SŘ/M, je třeba konstatovat, že tento příkaz byl zrušen již tím, že proti němu žalobce včas podal odpor (§ 150 odst. 3 správního řádu).

Soud tedy neshledal žalobou důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.